

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Plzni rozhodl samosoudkyní Mgr. Jaroslavou Křivánkovou ve věci

žalobce: V. C. N., narozený X, t. č. pobytem v ČR v Zařízení pro zajištění cizinců Balková 1, 331 65 Tis u Blatna,
zastoupený: Mgr. Markem Sedlákem, advokátem se sídlem Milady Horákové 1957/13, 602 00 Brno,

proti
žalovanému: Ministerstvo vnitra, odbor azylové a migrační politiky, IČO: 00007064, pošt. schr. 21/OAM, sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7,

v řízení o žalobě ze dne 14. 4. 2026 proti rozhodnutí žalovaného ze dne 7. 4. 2026, č. j. OAM-387/BA-BA01-BA06-Z-2026,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I.

Napadené rozhodnutí

1. Dne 31. 3. 2026 byla kontrolována totožnost žalobce. Ten předložil cestovní doklad č. E01396012 a pobytovou kartu Maďarska č. X. Kontrolou cestovní dokladu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval naposledy do schengenského prostoru dne 4. 2. 2025 a má vylepené

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

krátkodobé vízum Maďarska č. X s platností do 6. 4. 2025. Následnou lustrací bylo zjištěno, že cizinec je evidován v Schengenském informačním systému (dále jen SIS) s platností do 26. 5. 2030 zadávajícím státem Maďarsko a jím předložený doklad povolení k pobytu v Maďarsku je v SIS veden jako věc hledaná, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně. Žalobce byl proto zajištěn za účelem vycestování podle § 124b odst. 1 písm. c) zákona č. 326/1999 Sb., o pobytu cizinců na území České republiky a o změně některých zákonů (dále jen zákon o pobytu cizinců). Následně dne 1. 4. 2026 podal žádost o udělení mezinárodní ochrany, a poté byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 7. 4. 2026 č.j. OAM-387/BA-BA01-BA06-Z-2026 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona č. 325/1999 Sb. o azylu (dále jen zákon o azylu) zajištěn v zařízení pro zajištění cizinců (dále jen ZZC); ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 7. 2026.

II.

Žaloba

2. V úvodu žaloby vytýkal žalobce žalovanému, že k jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu přistoupil, aniž byly splněny zákonné předpoklady jeho aplikace, namítal, že samotné splnění zákonných předpokladů ještě neznamená, že musí být automaticky zajištěn. To dovozoval ze slova „může“, použitého v úvodu zmíněného ustanovení. I kdyby tedy žalobce skutečně svoji žádost o mezinárodní ochranu podal s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, neznamená to, že by musel být zajištěn. Zákon dává správnímu orgánu prostor pro zvážení dalších skutečností a okolností, na základě kterých rozhoduje. Žalobce namítal, že v jeho případě zajištění nezbytné není. V tomto směru odkázal na rozsudek NSS ze dne 25. 7. 2017, č. j. 2 Azs 253/2017-37. Žalobce dále uvedl, že měl za to, že na území ČR pobývá oprávněně na základě povolení k pobytu, které měl v Maďarsku, nevěděl, že toto povolení pozbylo platnosti. Toto žalobce výslovně uváděl v protokolu o podání vysvětlení ze dne 31. 3. 2026. Ze strany žalobce tedy nedošlo k žádnému vědomému porušení právních předpisů, což samo o sobě vylučuje automatické zajištění podle ust. § 46a odst. 1 písm. e) zákona o pobytu cizinců.
3. S tím souvisí další žalobní námitka, kdy žalobce namítá, že důvodnost zajištění žalovaný odůvodňuje tvrzeními, která jsou zcela nepravdivá a nepodložená. Žalovaný v rámci svých úvah zcela ignoruje fakt, že žalobce až do svého zajištění policií vůbec netušil, že jeho povolení k pobytu v Maďarsku bylo zrušeno a že měl být z Maďarska dokonce vyhoštěn. K tomu žalobce namítá, že žalovaný zde bez jakéhokoli podkladu argumentuje nepodloženým předpokladem, že žalobce na území ČR pobýval nelegálně, vědomě a úmyslně. To je zcela zásadní vadou rozhodnutí, když tím žalovaný odůvodňuje, proč musí být žalobce omezen na osobní svobodě a nelze využít zvláštní opatření. K tomu žalobce namítá, že není přezkoumatelné jaké „jeho dosavadní jednání a chování vůči správnímu orgánu a jeho povinností účastníka správního řízení“ má žalovaný na mysli, když tím odůvodňuje nezbytnost omezení osobní svobody žalobce.
4. Žalobce dále namítl, že žádné zákonné důvody nebrání tomu, aby vůči němu bylo využito zvláštní opatření podle § 47 zákona o pobytu cizinců. Žalobce znovu zdůrazňuje, že měl za to, že na území ČR pobývá oprávněně na základě povolení k pobytu, které měl v Maďarsku. Nevěděl, že toto povolení pozbylo platnosti. Do ČR přicestoval krátkodobě jako turista. Žalobce především namítá, že použitá formulace

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

odůvodnění se v této části rozhodnutí s drobnými úpravami opakuje ve všech rozhodnutích žalovaného o zajištění cizinců v ZZC Balková. Tato skutečnost je právnímu zástupci známa z vlastní činnosti a Krajskému soudu v Plzni je pravděpodobně z rozhodovací činnosti rovněž známa. Je tedy zřejmé, že žalovaný o omezení osobní svobody cizinců nerozhoduje na základě individuálních okolností případu, ale používá jakési “formulářové” rozhodnutí. Žalovaný zde rovněž v rámci tohoto “formuláře” uvedl, že žalobce není k dispozici na konkrétně určitelném a stabilním místě, ačkoli hned v následující větě uvádí, že žalobce pobývá na konkrétní adrese L. Úvahy žalovaného proto obsahují vnitřní rozpor. Za této situace je vyloučení možnosti účinného uplatnění zvláštního opatření ze strany žalovaného nezákonné a nedůvodné. Žalobce rovněž upozorňuje na to, že v rámci podání vysvětlení na policii byl dotazován na adresu ve Vietnamu a na doručovací adresu. Uvedl, že jeho adresa bydliště ve Vietnamu je ve Vietnamu i adresou doručovací. Žalovaný však tuto výpověď zkresluje tak, jako by žalobce neměl jinou doručovací adresu než ve Vietnamu. Žalobce proto upozorňuje, že v současnosti je v případě jeho propuštění ze zajištění jeho doručovací adresou adresa X.

5. Rovněž fakt, že žalobce neměl v době svého zadržení cizineckou policií dne 9. 5. 2025 finanční prostředky na cestu do Vietnamu neznamená, že si je nemůže legálně obstarat, pokud bude propuštěn ze zajištění. Podle žalobce je navíc postup žalovaného, který jeho omezení osobní svobody odůvodňuje nedostatkem finančních prostředků, sám o sobě protiústavní, protože se jedná o diskriminaci na základě majetku při omezení žalobcova práva na osobní svobodu, což je v rozporu s čl. 3 odst. 1 Listiny základních práv a svobod. Žalobce namítá, že i v této pasáži se jedná o “formulářové rozhodnutí”. Žalobce uvádí, že v den 7. 4. 2026, kdy bylo vydáno napadené rozhodnutí, s ním v ranních hodinách byly provedeny i úkony v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, a o poskytnutí údajů k žádosti a protokol o pohovoru k žádosti. Při těchto úkonech žalobce k otázce: „*Proč požádal o mezinárodní ochranu v ČR*“, jasně uvedl: „*Kdybych zjistil, že mám propadlé vízum již v Maďarsku, tak bych požádal tam. Tím, že jsem to zjistil až tady v ČR, tak se nemohu vrátit do Maďarska, a proto jsem žádal tady v ČR*“. Z toho vyplývá, že v ZZC požádal o mezinárodní ochranu nikoli proto, aby se vyhnul hrozícímu vyhoštění, ale proto, že teprve po svém zajištění zjistil, že ztratil platné pobytové oprávnění. Žalobce dále namítá, že vydání rozhodnutí ve věci zajištění je prvním úkonem ve věci, ale správní orgán se v něm musí vypořádat se všemi podklady, které má k dispozici. Je nepřezkoumatelné, proč v rámci rozhodnutí o zajištění, které bylo vydáno dne 7. 4. 2026, žalovaný nijak nehodnotí a nepřihlíží k obsahu pohovoru v řízení o žádosti o mezinárodní ochranu, který proběhl téhož dne v ranních hodinách. Z uvedených důvodů žalobce soudu navrhl, aby napadené rozhodnutí zrušil.

III.

Vyjádření žalovaného

6. Ve vyjádření k žalobě dne 22. 4. 2026 žalovaný vyjádřil svůj nesouhlas s žalobou, neboť má za to, že z napadeného rozhodnutí je jasně seznatelné, z jakých podkladů vycházel, jakým způsobem je hodnotil a k jakým závěrům jej tyto úvahy vedly. Popsal skutkový stav a zdůvodnil, z jakých důvodů dospěl k závěru, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze účelově s cílem oddálit správní vyhoštění ve smyslu § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Poté žalovaný připomněl, že důvodem zajištění žalobce byla skutečnost, že dne 31. 3. 2026 byla na adrese L. kontrolována jeho totožnost,

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

přičemž předložil cestovní pas Vietnamu č. X a pobytovou kartu Maďarska č. X. Kontrolou cestovního pasu bylo zjištěno, že naposledy přicestoval do schengenského prostoru letecky 4. 2. 2025 a je zde vylepeno krátkodobé vízum Maďarska č. X s platností do 6. 4. 2025. Následnou lustrací bylo zjištěno, že je evidován v SIS s platností do 26. 5. 2030 a jím předložený doklad povolení k pobytu v Maďarsku je v SIS veden jako věc hledaná, čímž vzniklo podezření, že se nachází na území ČR neoprávněně. Z těchto důvodů byl zadržen, zajištěn a umístěn do ZZC za účelem vycestování. S ohledem na výše uvedené dospěl žalovaný k závěru, že v případě žalobce jsou dány důvody pro jeho zajištění a že z důvodu jeho jednání by mírnější donucovací opatření ve formě uložení zvláštních opatření za účelem vycestování z území bylo zcela nedostačující a neúčinné. Z výše uvedených důvodů žalovaný soudu navrhl, aby žalobu zamítl.

IV.

Posouzení věci soudem

7. Řízení v projednávané věci je upraveno zákonem č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen s. ř. s.).
8. Soud rozhodl ve věci bez nařízení jednání, neboť byly pro takový postup splněny podmínky dle § 51 odst. 1 s.ř.s. a napadené výroky rozhodnutí správního orgánu přezkoumal v mezích žalobních bodů.

V.

Rozhodnutí soudu

9. Žaloba je nedůvodná.
10. Dne 31. 3. 2026 byla kontrolována totožnost žalobce. Ten předložil cestovní doklad č. X a pobytovou kartu Maďarska č. X. Kontrolou cestovního dokladu bylo zjištěno, že žalobce přicestoval naposledy do schengenského prostoru dne 4. 2. 2025 a má vylepené krátkodobé vízum Maďarska č. X s platností do 6. 4. 2025. Následnou lustrací bylo zjištěno, že cizinec je evidován v SIS s platností do 26. 5. 2030 zadávajícím státem Maďarsko a jím předložený doklad povolení k pobytu v Maďarsku je v SIS veden jako věc hledaná, čímž vzniklo podezření, že cizinec se nachází na území ČR neoprávněně. Do policejního protokolu o podání vysvětlení dne 31. 3. 2026 žalobce mimo jiné sdělil, že do schengenského prostoru přicestoval na základě víza dne 4. 2. 2025 do Maďarska. Uvedl, že do ČR přicestoval dne 23. 3. 2026 taxíkem za 10.000 forintů. Prohlásil, že v ČR nepracuje, pouze přijel na návštěvu za kamarádem a pracuje jenom v Maďarsku. Dle jeho slov chtěl za 2 dny odjet z ČR a je ubytovaný na místě kontroly, tj. na adrese L. V ČR ani nikde jinde v EU nežádal o mezinárodní ochranu. Uvedl, že ve Vietnamu má rodiče a dva bratry, v ČR nemá žádný majetek a žádné rodinné, společenské ani kulturní vazby. Není si vědom toho, že s ním bylo v Maďarsku vedeno řízení o správním vyhoštění. Prohlásil, že ve Vietnamu není žádným způsobem ohrožen na životě, nehrozí mu nebezpečí mučení, nelidské či ponižující zacházení nebo jiné vážné nebezpečí, držení v otroctví nebo nevolnictví, ani výkon nucených nebo povinných prací a ani nebude ze žádného důvodu zbaven svobody, je přesvědčen, že bude mít v zemi původu zaručeno právo na osobní bezpečnost, právní ochranu a spravedlivý proces. Dodal, že mu ve Vietnamu nehrozí žádné nebezpečí a může vycestovat, avšak jediný důvod, který mu brání ve vycestování je pouze finanční. Poté dne 1. 4. 2026 žalobce podal žádost o udělení

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

mezinárodní ochrany a následně byl žalobou naříkaným rozhodnutím ze dne 7. 4. 2026 č.j. OAM-387/BA-BA01-BA06-Z-2026 podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu zajištěn v ZZC; ve smyslu § 46a odst. 5 zákona o azylu byla doba trvání zajištění stanovena do 19. 7. 2026.

11. Podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu „*Ministerstvo může v případě nutnosti rozhodnout o zajištění žadatele o udělení mezinárodní ochrany v přijímacím středisku nebo v zařízení pro zajištění cizinců, nelze-li účinně uplatnit zvláštní opatření, jestliže byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v zařízení pro zajištění cizinců a existují oprávněné důvody se domnívat, že žádost o udělení mezinárodní ochrany byla podána pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, vydání nebo předání podle evropského zatýkacího rozkazu k trestnímu stíhání nebo k výkonu trestu odnětí svobody do ciziny, nebo je pozdržet, ačkoli v mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve*“.
12. Dle § 47 odst. 1 zákona o azylu „*Zvláštním opatřením se rozumí rozhodnutím ministerstva uložená povinnost žadatele o udělení mezinárodní ochrany a) zdržovat se v pobytovém středisku určeném ministerstvem, nebo b) osobně se hlásit ministerstvu v době ministerstvem stanovené*.“
13. Podle § 47 odst. 2 zákona o azylu „*Ministerstvo může rozhodnout o uložení zvláštního opatření žadateli o udělení mezinárodní ochrany, jestliže nastanou důvody podle § 46a odst. 1 nebo § 73 odst. 3, ale je důvodné se domnívat, že uložení zvláštního opatření je dostatečné k zabezpečení účasti žadatele o udělení mezinárodní ochrany v řízení ve věci mezinárodní ochrany*.“
14. První okruh žalobních námitek směřoval vůči aplikaci § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu na žalobcův případ pro absenci důvodů k takovému postupu. K tomu soud uvádí, že v projednávané věci žalovaný postupoval podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu a žalobce zajistil proto, že jednak byla žádost o udělení mezinárodní ochrany podána v ZZC, a jednak existovaly oprávněné důvody domnívat se, že tuto žádost podal pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, ačkoli mohl požádat o udělení mezinárodní ochrany dříve (žádost nepodal neprodleně po vstupu na území ČR ani v průběhu jeho krátkého pobytu; žádost podal až po zadržení Policií ČR, ač po celou dobu pobytu se pohyboval na území ČR volně). Zákon o azylu obecně k podání žádosti nestanovuje lhůtu, není zde žádná lhůta počítaná od vstupu cizince na území. Stanovuje pouze lhůtu 7 dnů od informování o možnosti podat takovou žádost v zařízení pro zajištění cizinců (§ 3b zákona o azylu). Podání žádosti o mezinárodní ochranu s časovým prodloužením je však typické pro účelové žádosti. Věrohodnost žádosti, která není podána bezprostředně po dosažení území státu, kde nehrozí nebezpečí, je nižší. K nutnosti bezprostředně požádat o mezinárodní ochranu soud odkazuje na rozsudky NSS ze dne 20. 10. 2005, sp.zn. 2 Azs 423/2004 a ze dne 9. 2. 2016, sp.zn. 2 Azs 137/2005, v nichž se uvádí, že: „*(...) o azyl je nutno žádat bezprostředně poté, co má k tomu žadatel příležitost, a to nejen z hlediska zeměpisného, ale i časového. Jakkoli totiž není v zákoně o azylu stanovena konkrétní lhůta, v níž je po překročení hranice potřeba požádat o azyl, je třeba, aby podání žádosti o azyl následovalo skutečně neprodleně po vstupu do ČR, nebrání-li tomu nějaké závažné okolnosti*.“ V této souvislosti soud také odkazuje na závěry učiněné v rozsudku NSS ze dne 15. 8. 2008, č. j. 5 Azs 24/2008 – 48, kde se uvádí, že: „*V případě podání žádosti o mezinárodní ochranu až ve chvíli, kdy žadateli hrozí vyhoštění, existuje vyvratitelná domněnka, že tato žádost byla účelová*“. Soud dodává, že v napadeném rozhodnutí

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

žalovaný dále rozvedl, z jakých dalších důvodů se domníval, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a to konkrétně na straně 3-4 napadeného rozhodnutí. Mezi těmito důvody uvedl žalovaný zejména nelegální pobyt žalobce na území ČR, záznam v SIS, nevyužitou příležitost k podání žádosti o mezinárodní ochranu dříve v ČR nebo v Maďarsku, vyloučení obav z návratu do země původu; to, že žalobce do ČR přicestoval pouze na pár dní na návštěvu za kamarádem. Z uvedeného žalovaný správně usoudil, že takový přístup nekoresponduje se skutečnou potřebou ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí domáhal. K uvedenému soud dále upozorňuje, že žalobce se pohyboval po území ČR zcela volně a s rozmyslem, tudíž mohl svou žádost podat kdykoliv dříve. Nad to žalovaný správně vystihl, že žalobce neuvedl žádnou obavu z návratu do vlasti a ochotu dobrovolně se navrátit do země původu. Jeho přístup pak ovšem nekoresponduje s již vyjádřeným názorem o skutečné potřebě ochrany a mezinárodní záštity, již se žalobce podanou žádostí v ČR domáhal. Jestliže tedy tak žalobce neučinil dříve, zřejmě nepovažoval jím uváděné důvody v žádosti za natolik palčivé, aby jej přiměly vyhledat pomoc co nejdříve od zjištění rozhodných skutečností. Soud souhlasí s názorem žalovaného, že v případě žalobce jsou dány významné důvody pro domněnku, že žalobce podal žádost o mezinárodní ochranu pouze s cílem vyhnout se hrozícímu vyhoštění, a jeho zajištění podle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu tak bylo nezbytně nutné pro účely řízení o mezinárodní ochraně.

15. Žalobce dále nesouhlasil s tvrzením žalovaného o vyloučení aplikace ustanovení o zvláštních opatřeních dle § 47 zákona o azylu na svůj případ. Jak bylo uvedeno výše, v případě žalobce byly splněny podmínky pro jeho zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Nezbytností trvat na zajištění žalobce se žalovaný zabýval na str. 3-4 napadeného rozhodnutí, kde jsou uvedeny důvody, z nichž žalovaný dovodil, že by propuštěním žalobce došlo k ohrožení průběhu řízení o žádosti o mezinárodní ochranu a dále se zabýval tím, proč nelze uložení zvláštního opatření považovat za účinné. Dosavadní chování žalobce (pobyt na území ČR bez příslušných pobytových oprávnění, podání žádosti až po zajištění a přemístění do ZZC, záznam v SIS) i dle názoru soudu nevylučuje, že by se žalobce nyní, kdy se nachází v obtížné situaci, nepokusil zpřetrhat kontakt se správními orgány, skrývat se na území ČR a tím narušovat řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, eventuálně posléze navazující realizování správního vyhoštění. Primárním pro posouzení splnění důvodnosti zajištění žalobce v tomto případě jsou podmínky uvedené dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Pokud jde o možnost zdržování se v pobytovém středisku, správní orgán připomíná, že tato střediska jsou koncipována jako otevřená, nelze v nich absolutně omezit pohyb žadatelů mimo středisko, k opuštění střediska na dobu kratší 24 hodin dotyčný žadatel nepotřebuje ani povolení správního orgánu a ten není oprávněn mu v opuštění střediska jakkoli zamezit. Pobyt v pobytovém středisku je navíc zcela na náklady správního orgánu a státu, včetně úhrady stravování a dalších potřeb žadatele, a dotyčný tak není ani v tomto směru jakkoli motivován ve středisku zůstat jako v případě, že by si své náklady hradil ze svých zdrojů. Nelze ani odhlédnout od skutečnosti, že žalobce s územím ČR nepojí žádné sociální a kulturní vazby. Rovněž žalobce nemá na území ČR žádný majetek, a především nemá hlášené místo pobytu. Adresa sdělená v průběhu řízení – L., není adresou, na které by se žalobce zdržoval s úmyslem tak činit delší dobu. Jedná se pouze o dočasný druh ubytování, který žalobce využil při jeho tzv. výletu do ČR. Žalobce tak

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

s místem na sdělené adrese nepojí žádná vazba, a tudíž nepředstavuje záruku, že se na ní bude žalobce zdržovat po dobu řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu a bude na ní kontaktní pro potřeby správního orgánu a k jeho dispozici. Z těchto důvodů by skrývání žalobce či jeho útěk byl ulehčen, neboť ho k území ČR nic pevně neváže. Z uvedeného má soud za přesvědčivě prokázané, že v případě žalobce skutečně nelze považovat uložení zvláštních opatření za účinné a vhodné řešení, neboť osoba žalobce neposkytuje záruku dodržování stanovených povinností.

16. Co se týče argumentace žalobce ohledně doručovací adresy žalobce, nemá soud pochyb o správnosti závěrů žalovaného. Žalobce sám uvedl, že se jeho doručovací adresa nachází ve Vietnamu. Nad to, žalobce plánoval za krátko vycestovat zpět do Maďarska, jak uvedl. Žalobcem sdělená adresa, na které se momentálně nachází na území ČR, nemá trvalý charakter, jak bylo uvedeno výše, ale zejména není garantováno, že bude žalobci umožněno na ní pobývat i nadále a po delší dobu. Žalobce neuvedl, o jaký tip bydlení přesně se jedná a zda jej může z nenadání prodloužit, a to až do doby ukončení řízení, tak aby mohla efektivně fungovat jako doručovací adresa. Závěry žalovaného v tomto směru soud shledal relevantními a odpovídající okolnostem případu.
17. Žalobcem vytýkané zohlednění absence finančních prostředků, neshledal soud způsobilé zpochybnit závěry žalovaného. V případě posuzování okolností, zda je vhodné přistoupit k uložení zvláštních opatření před zajištěním, je zcela na místě, aby správní orgány k těmto faktorům přihlížely. Pakliže cizinec nedisponuje finančními prostředky, není jasné, kde by se zdržoval a realizoval svůj život na území ČR po dobu řízení o jeho žádosti o mezinárodní ochranu, neboť bez těchto prostředků si nemůže zajistit ubytování a další životní potřeby. V daném případě tak nelze ani uvažovat o diskriminaci na základě majetkových poměrů, neboť zajištění může být stejně tak i cizinec, který disponuje finančními prostředky, ale rovněž nebylo shledáno účinným případné uložení zvláštního opatření. Absence finančních prostředků tak staví žalobce do méně výhodné pozice, než je tomu v případě cizince disponujícího finančními prostředky. Přesto tento faktor nelze považovat za diskriminační. Také nutno posuzovat veškeré okolnosti případu v celkovém kontextu, nikoliv pouze izolovaně, jak tomu činí žalobce.
18. Soud rovněž neshledal důvodnou námitku žalobce, jíž se pokoušel přesvědčit soud o neúčelovosti své žádosti, kdy napadal zjištěný stav věci tím, že žalovaný nevycházel z protokolu o podání údajů k žádosti, který byl proveden téhož dne, jako bylo vydáno rozhodnutí o zajištění. Předně soud konstatuje, že řízení o zajištění cizince dle zákona o azylu se vyznačuje zvýšeným důrazem na rychlost a s tím souvisejícím omezeným prostorem pro provádění dokazování. Současně obě řízení, jak řízení o zajištění, tak řízení o žádosti o mezinárodní ochranu sledují jiné cíle. V řízení o zajištění cizince nelze proklamovat výsledek řízení o žádosti žalobce o mezinárodní ochranu, nýbrž posuzovat okolnosti předcházející podání žádosti. Samotný obsah žádosti či její hodnocení tudíž nenáleží žalovanému k posouzení. Opačný přístup by vedl k závěru, že každý cizinec, který podá žádost o mezinárodní ochranu a při podání vysvětlení v rámci řízení o této žádosti uvede relevantní důvody, nebude moci být zajištěn, ač se posléze v řízení prokáže, že důvody jsou smyšlené, neprokazatelné či jen účelové. Z tohoto důvodu neshledal soud námitku žalobce, neboť ten si obstaral dostatek podkladů pro vydání svého rozhodnutí.

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

19. Konečně k tvrzení žalobce o nevědomosti jeho nelegálního pobytu na území ČR pro pozbytí platnosti jeho maďarského pobytového oprávnění a záznamu v SIS soud konstatuje, že povinnost cizince zajistit si příslušná povolení k pobytu a pohybu mezi členskými státy EU a udržování jejich aktuálnosti a platnosti je zcela na straně cizince. To, že si žalobce údajně nebyl vědom pozbytí platnosti svého pobytového povolení a zařazení do evidence SIS ho nijak neomlouvá. Rovněž nutno zdůraznit, že napadeným rozhodnutím byl žalobce zajištěn nikoliv ryze pro svůj nelegální pobyt, nýbrž proto, že okolnosti, za nichž podal svou žádost o mezinárodní ochranu, byly vyhodnoceny jako podklad pro závěry o účelovosti jeho žádosti. Rozhodně nelze souhlasit s tvrzením žalobce, že nevědomost o pozbytí platnosti jeho maďarského pobytového oprávnění jej automaticky zbavuje odpovědnosti a vylučuje jeho zajištění či garantuje uložení zvláštních opatření. Na tomto místě soud rovněž podotýká, že nevědomost žalobce o pozbytí platnosti jeho maďarského pobytového oprávnění je přinejmenším pochybná, neboť jednak jeho platnost uplynula téměř jeden rok před jeho příjezdem do ČR (kdy se jednalo o krátkodobé vízum) tak zadání záznamu do SIS nutně muselo předcházet řízení, o kterém žalobce musel být informován. Pokud tedy žalovaný neuvěřil tvrzení žalobce o nevědomosti neplatnosti maďarského víza, soud je s vyjádřeným názorem žalovaného v souladu.
20. S ohledem na výše uvedené se tak jeví jako zcela lichá i námitka žalobce, již vytýká žalovanému obecnost a šablonovitost napadeného rozhodnutí. Dikce ustanovení § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu ve spojení s § 47 téhož zákona jasně a srozumitelně stanovuje pravidla, za jejichž naplnění může být cizinec zajištěn či uloženo zvláštní opatření. Z obsahu předmětných ustanovení rovněž vyplývá, že jejich obsah nedopadá pouze na cizince, kteří podají žádost až v ZZC a bylo jim uloženo správní vyhoštění, nýbrž k těmto okolnostem musí dojít kumulativně, tj. podání žádosti o mezinárodní ochranu v ZZC, existence hrozby realizace správního vyhoštění a skutečnost, že žalobce mohl požádat o mezinárodní ochranu dříve. Jelikož veškeré tyto individuální okolnosti a skutečnosti byly v případě žalobce naplněny a zohledněny, nemůže se jednat o obecné rozhodnutí dopadající na každého cizince na území ČR, nýbrž na určitou skupinu cizinců, kteří splňují výše uvedené podmínky pro zajištění dle § 46a odst. 1 písm. e) zákona o azylu. Shodně lze přistoupit i k posouzení otázky, zda uložit zvláštní opatření. Žalovaný, jak bylo uvedeno dříve, posoudil oba typy zvláštních opatření, které mají vždy totožný předpoklad, který žalovaný v napadeném rozhodnutí uvedl. Dále žalovaný, jako v každém jiném případě do uvedeného schématu promítl jednak individuální okolnosti případu a jednak i obecné okolnosti případu žalobce a tyto vypořádal. Skutečnost, že rozhodnutí bývají mnohdy velmi podobná, je zapříčiněno podobností skutkového stavu nezbytného pro aplikaci příslušného ustanovení zákona o azylu. Pakliže žalovaný používá „formulář“, jak tvrdí žalobce, nespátňuje soud na takovém postupu nic špatného či protizákonného. Ostatně zástupce žalobce tak činí v některých případech stejně, jak je soudu známo z jeho úřední činnosti. Rozhodným zůstává, zda žalobce i za použití „formulářového“ odůvodnění zohlednil individuální okolnosti případu cizince, což v daném případě zohlednil a dostal tak své povinnosti uložené mu zákonem, a to posuzovat případy individuálně (např. absence finančních prostředků a absence trvalého místa bydliště), kdy „formulářová“ část rozhodnutí vypořádává obecné okolnosti případu žalobce, které bývají v drtivé většině případů totožné. S ohledem na uvedené soud neshledal důvodnou námitku žalobce, že napadené

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.

rozhodnutí je paušalizované, neboť je zřejmé, že žalovaným byly vzaty v úvahu a zhodnoceny individuální okolnosti týkající se žalobce.

21. Na základě shora uvedeného lze shrnout, že žalovaný přistoupil k zajištění žalobce za splnění zákonných podmínek, na základě dostatečně zjištěného skutkového stavu, a jeho úvahy netrpěly žádnými vnitřními rozpory či zjevnými nesprávnostmi. Napadené rozhodnutí respektovalo veškerá ústavní práva a mezinárodní úmluvy jako všechny individuální okolnosti případu, které byly žalovanému známy a jeho odůvodnění bylo dostatečné a přezkoumatelné. Z uvedených důvodů soud dle § 78 odst. 7 s.ř.s. žalobu zamítl (výrok I. rozsudku).

VI.

Náklady řízení

22. O náhradě nákladů řízení bylo rozhodnuto podle § 60 odst. 1 věta první s. ř. s., kdy by na náhradu nákladů řízení měl právo žalovaný, jenž měl ve věci plný úspěch. Žalovanému však žádné náklady řízení nad rámec běžné úřední činnosti nevznikly, ani nepožadoval jakoukoli jejich náhradu, proto nebyla náhrada nákladů žádnému z účastníků řízení přiznána (výrok II. rozsudku).

Poučení:

Proti tomuto rozsudku lze podat do dvou týdnů po jeho doručení kasační stížnost. Kasační stížnost se podává u Nejvyššího správního soudu. Lhůta je zachována, byla-li kasační stížnost podána u Krajského soudu v Plzni.

V Plzni dne 4. 5. 2026

Mgr. Jaroslava Křivánková v.r.
samosoudkyně

Shodu s prvopisem potvrzuje H. K.